

*Kai aistra – galinga tarsi cunamis,
atsispirti neįmanoma...*

Pasakyk TAIP

SIMONA ŠARA

SIMONA ŠARA

Pasakyk
TAIP

Romanas

2018 m. liepos 28 d.
Las Vegasas, Nevada

Tik... Tak... Tik... Tak... Tik... Sekundė po sekundės. Tik... Tak... Tik... Laikas sulėtėjo, atrodo, net sustojo... Jaučiu savo kvėpavimą, girdžiu, kaip daužosi širdis, jaučiu venomis tekančią kraują. Ir vis tas garsas, aidintis mano galvoje... Tik... Tak... Tik... Tak... Lyg pro miglą suprantu, kad tai laikrodys. Jo garsas atsimuša į sienas. Tarsi esu atmerktomis akimis, tačiau nieko nematau, o gal aš užsimerkusi? Labai nepatogu, kieta, šalta. Ar guliu ant grindų? Su ranka paliečiu paviršių, manau, guliu ant plytelių. Tik... Tak... Tik... Tak... Noriu kažką sakyti, bet sugebu tik gargaliuoti, o gal tik įsivaizduoju, kad gargaliuoju. Akių vokai apsunkę, noriu miego. Gal tai vienas tų tikroviškų sapnų, kai miegu ir sapnuoju, kad sapnuoju? Tik... Tak... Tik... Tak... Dieve, kodėl taip garsiai tiksi? Ir vėl užslenka tamsa, plūduriuoju, šiek tiek pykina ir skauda galvą. Kažkas aplink vyksta, mėginu pasukti galvą, pajudinti rankas, ir niekaip nesuprantu, kodėl negaliu jų pajudinti, bet, regis, mano kūnas pakyla į orą ir juda. Taip, tikrai juda, atrodo, skrendu. Vėl tamsa, nieko negirdžiu, viskas išplaukia. Pramerkiu akis – aplink judesys:

regiu žmogaus kontūrus, tik vaizdas labai blankus, su mani mi kalba? Vėl pakylu į orą ir nusileidžiu ant puraus debesies. Paliko taip gera, taip lengva. Užsimerkiu, labai noriu miego. Pasidarė vėsu, pojūčiai paaštrėjo. Su ranka apčiuopiu kitą kūną, jis karštas. O Dieve, jis nuogas. Mėginu pajudėti, bet negaliu, aš kaip akmeninė. Pagaliau pavyksta atmerkti akis: matau baltus dantis, tamsias, paraudusias akis, tatuiruotę ties raktikauliu. Tas kraupus žvilgsnis pjausto mane pusiau. Noriu verkti, noriu šaukti, tarytum draskau save ir tą žmogystą ant manęs, bet iš tikrųjų negaliu pajudėti. Girdžiu jo šnopavimą ir tariamus žodžius: *Gražuole, ar patinka taip?* Bučiuoja lūpas, kūną, gniaužo krūtinę, o aš guliu bejėgė, tik verkiu be garso. Vienas smūgis, antras, trečias... Ritmas greitėja tolygiai su šnopavimu į mano ausį. Ten labai skauda, peršti ir degina. Mintyse šaukiu: *Ne, ne, ne, ne!* Klykiu, springstu savo ašaromis: *Gelbėkit, padėkit kas nors, prašau!* Skauda, labai skauda tarpkoją, tuoj apsivemsiu nuo patirto siaubo. Ir vėl tamsa...

Tik... Tak... Tik... Tak... Vėl tas įkyrus tikslėjimas. Prasimerkiu – lauke švinta. Aš guliu prabangiame kambaryje, sujauktoje lovoje, pusiau nurengta. Šalia manęs atsigulęs ant pilvo tyso nepažįstamas vaikinai. Ilgai žiūriu į jo veido bruožus ir mintimis grįžtu į praėjusį vakarą, kai pirmą kartą per tris mėnesius darbo svečioje šalyje su bendradarbiomis

išėjome pasilinksminti. Išsipuošiau gražiausia suknele, kokią tik turėjau, – juk mano gimtadienio šventė. Buvo labai smagu: vienas klubas keitė kitą, šokome iki išprotėjimo. Išgėriau keletą taurių *Cosmopolitan* kokteilio, vėl šokau. Vėliau barmenas atnešė dar vieną kokteilį, bet aš pasakiau, kad jo neužsisakiau. Jis parodė į kažkokių vaikinų būrį ir pasakė, kad tai jų dovana. Išgėrus tą kokteilį protas atsijungė, nieko daugiau nepamenu – nei kaip čia atsidūriau, nei kur esu. Atmintis grįžta tik į tą momentą, kai negalėjau pajudėti, o mane prievartavo ši vyras. Sudrebėjau nuo atgijusių prisiminimų. Tyliai išlipau iš lovos – tarpkojis ir šlaunys aplipusios sudžiūvusiu krauju, kelnaitės perplėstos pusiau. Jaučiu maudimą toje vietoje ir dar didesnę gėdą. Suvokiu, kad nebėra mano nekaltybės, bet tik ne tokiu būdu, koku svajojau ją prarasti. *Pati kalta, pati.*

Greitai susirinkau savo savigarbos likučius, susitvarkiau suknelę, pasiėmiau batelius ir tyliais žingsniais nusėlinau prie durų. Vis dar svaigo galva, o ausyse spengė. Atsidūriau koridoriuje – prabangu kaip ir kambaryje. Pribėgau liftą ir tik jo viduje pamačiau, kaip siaubingai atrodau: mano didelės žalios akys atrodė dar didesnės, paraudusios, akių vyzdžiai išsiplėtę, tušas nubėgęs, o tamsiai rudi ilgi plaukai išsipešioję iš kuodo. Lūpos nukandžiotos, vis dar matyti buvusio ryškaus raudono lūpdažio kontūras. Trumputė

sidabrinė suknelė vietomis sutepta krauju. Nusipurtau nuo išvysto vaizdo.

Šaunuolė Luka, šaunuolė.

O ką močiutė pasakytų? *Apsirengei kaip prostitutė ir ko tikėjaisi? Arba Kaip pasiklosi, taip išmiegosi.*

O tėvas tikriausiai užmuštų, sužinojęs, kokią negarbę užtraukiau mūsų šeimai.

Liftas nusileido vestibulyje. Tykiai ištipenau. Aplink dar vaikščiojo keletas vakarėlių liūtų ar vėlyvų kazino lankytojų. Aš vis dar *Cezario rūmų* viešbutyje, kurio klube galiausiai pasilikome linksmintis su merginomis. Raudonuodama iš gėdos patraukiau paradinių durų link į šiltą aušros miglą.

Taip, tai aš – mergina, kurią išprievartavo. Man ką tik sukako 23 metai, esu Luka Ilgauskaitė, Vilniaus universiteto verslo vadybos ketvirto kurso studentė, gavusi puikią galimybę per *Erasmus* programą išvykti į išsvajotąją Ameriką tęsti studijų. Taip, aš susimoviau, ir ši istorija apie mane.

Luka

– Luka, kelkis. Jau po septintos. Pavėluosi į pirmą paskaitą! – tas įkyrus Elės balsas varė mane iš proto.

Eleonora – mano geriausia draugė nuo darželio laikų: žaliaakė, raudonplaukė, strazdanota ir labai liekna mergina, nuolat pliurpianti be sustojimo. Visiška mano priešingybė. Mes visą gyvenimą kartu. Kartais net mano sesuo Agnė parvydi mūsų draugystės. Kartu su Ele augome, ėjome į darželį, mokyklą, sėdėjome viename suole, liūdėjome dėl jos nesibaigiančių pirmųjų meilių. Vėliau kartu įstojome į Vilniaus universitetą, aš pasirinkau verslo vadybos studijas, Elė – interjero dizaino. Skirtumas tik tas, kad Elės tėvai labai turtingi ir jai nereikia stengtis gerai mokytis, o aš visuomet gyvenau įtampoje, kad neprarasčiau stipendijos. Elės paragintos parašėme prašymus į *Erasmus* programą, taip atsidūrėme čia. Atvykus į Ameriką, Elė tris mėnesius keliavo po šalį, o aš įsidarbinau Las Vegase kartu su kitais studentais iš mainų programos. Ten dirbome *Bellagio* viešbutyje: valėme kambarius po siautulingų vakarėlių ir viešbučio svečių viešnagių.

Ne kartą teko valyti privemtą grindis, tačiau buvau patenkinta savo darbu ir gaunamu atlygiu. Viskas pasikeitė TĄ NAKTĮ, apie kurią niekam nepasakojau.

Po to gėdingo įvykio nebemylėjau Las Vegaso ir savo darbo, nebenorėjau daugiau žiūrėti į tuos laimingus ir apsvaigusius veidus. TĄ RYTĄ nustojau svajoti ir tikėti meile, todėl mečiau darbą viešbutyje, grįžau į Čikagą ir įsidarbinau lietuvių restorane *Old Vilnius*.

– Ele, dar penkias minutes. Mano pamaina restorane baigėsi tik prieš keturias valandas. Aš mirtinai nusikalusi, – guodžiausi.

– Nedejuok. Juk sakiau, reikėjo atsisakyti viršvalandžių, o dabar dirbi be perstojo. Juk gyvename bendrabutyje, gauni stipendiją, gali leisti sau pailsėti.

– Gerai, keliuosi, gana moralizuoti, Eleonora. Kartais tikrai elgiesi kaip mano mama.

Mama... Kaip aš jos pasiilgau. Pasiilgau Lietuvos. Jau pusę metų nemačiau tėvų, sesers ir brolio. Ir nežinau, kada vėl juos išvysiu. Neturiu tiek pinigų, kad galėčiau kada panorėjusi skraidyti namo.

Mano tėvai, vidurinės klasės žmonės, gyvena mažame miestelyje Vakarų Lietuvoje. Gyvenimas mažame miestelyje turi savų pliusų ir minusų. Ten visi greitai sužino, jei kas nors numiršta, išteka, prisidirba košės ar panašiai.

Pagrindiniai mažo miestelio liežuvavimo centrai – tai vietinės parduotuvės, grožio salonas, kuriame ta pati kirpėja dirba jau nuo tada, kai pradėjau vaikščioti, paštas ir savivaldos institucijos pastatas. Visi gerai vienas kitą pažįsta, prie akių draugai, už akių – priešai. Ir nors nutikus nelaimei visas miestelis tampa vienu kumščiu ir tikrai padeda vieni kitiems, bet praėjus porai savaitių visi vėl susvetimėja. Tėvai turi mažą žirgų ūkį ir sukasi toje pačioje rutinoje kaip voverės ratelyje. Iš paskutinių jėgų stengiasi, kad mums, vaikams, nieko netrūktų. Tėtis labai didžiavosi manimi, kai sužinojo, kad iškeliausiu į Ameriką tęsti mokslų. Sesuo Agnė, už mane trejais metais vyresnė, su savo vyru ir gražuoliais dvynukais išsikėlė gyventi į pajūrį. Kartais suprantu, kad pavydi man vienatvės ir galimybės siekti užsibrėžto tikslo, bet ji pati pasirinko ankstyvą šeimos gyvenimą. Pirmagimiui broliui Arnui nerūpi niekas kitas, kaip jis pats: tai grįžta pas tėvus namo, tai vėl dingsta kažkur mėnesiui ar ilgiau. Niekada nesupratau, ką jis veikia ir kur būna, kaip užsidirba pinigų. Tėvas su Arnui visiška nesikalba, sakė, jam gėda užauginus tokį veltėdį, todėl būdama šeimos pagrinduke visuomet vengiu pakiaulinti tėvams – juk šiuo metu esu jų pasididžiavimas.

– Luka, ar tu čia? Alio? Girdėjai, ką sakiau? – iš apmąstymų realybėn sugrąžino Elė.

– Ne, ką? Taip, atleisk. Užsigalvojau apie namiškius. Ką sakei?

– Sakiau, kad atrodei labai blogai. Kada paskutinį kartą normaliai valgei ir miegojai?

– Aš normaliai valgau, o miego trūksta tik šią savaitę, nes dirbu dvigubas pamainas. Juk žinai, kad Rodrigas susirgo, todėl turiu jį pavaduoti.

Rodrigas – šaunus bendradarbis. Tamsiaakis, juodaplaukis, plačiapetis vaikinai, visuomet geros nuotaikos ir turi sveiką humoro jausmą. Niekada nebijo pasijuokti iš savęs ar pašiepti kitų. Trumpa barzdelė ir kasytė, viršugalvyje surišta į mazgą, darė jį panašesnę į Italijos mafiozą, o ne Čikagos universiteto fotografijos meno studentą. Rodrigas su savo tėvais į Ameriką atvyko iš Čilės, kai jo tėvas loterijoje laimėjo žalią kortą. Susipažinau su juo vos atvykusi į Čikagą ir džiaugiuosi radusi dar vieną nuostabų draugą, su kuriuo galiu kalbėtis apie viską: meną, darbą, šeimą, politiką ir dar daugybę kitų temų. Dažniausiai restorane dirbame vienoje pamainoje.

– Man atrodo, tu Rodrigui patinki labiau nei manai, – Elė stumtelėjo mane alkūne.

– Neprisigalvok. Juk žinai, kad neieškau pažinčių. Noriu pabaigti mokslus, gauti diplomą ir susirasti širdžiai mielą darbą, – pasišiaušiau. – Nenoriu amžinai dirbti padavėja ar kambarine.

– Taip, tavo tiesa. Ši daili subinytė per graži vergauti, – mano raudonplaukė draugė kaip visuomet pakėlė man nuotaiką, o aš pro metro langą žvelgiau į prabėgančius vaizdus.

Čikaga – vėjų miestas, niekada nemiega, niekada netyli. Pirmas jausmas nusileidus į Čikagos O’Haro tarptautinį oro uostą buvo nepakartojamas. Ta masė žmonių, šurmulyš, šimtai skirtingų tautų ir rasių. Pamenu, išlipusi iš lėktuvo tvirčiau prispaudžiau kuprinę prie savęs ir nepaleidau iš akių Elės – pirmieji savarankiški žingsniai Amerikos žemėje buvo tokie nedrąsūs. Baisu ir jaudinama, tą akimirką pirmą kartą gyvenime pasijutau visiškai laisva ir nepriklausoma, net mažą akimirkos dalį patikėjau, kad aš, Luka Ilgauskaitė, užkariausiu Ameriką. Bet ne aš užkariavau ją, o „Amerika“ padarė mane tą nelemtą liepos 28-osios naktį. Po to įvykio praėjo 44 dienos, o aš naktimis sunkiai užmiegu ir, jei užmiegu, sapnuoju košmarus. Galvoje vis aidi seno laikrodžio tikslėjimas ir to vyro šnopavimas. Tai baisiausia patirtis mano gyvenime, bet dėl šio įvykio nieko negaliu kaltinti, tik savo kvailumą.

Kas naktį prisimenu tą dieną, kai raudodama kroviausiu lagaminą ir išvykau į Čikagą. Vis iš naujo atgaivinu visus tą akimirką apėmusius jausmus: neapykantą sau, jam ir visam likusiam pasauliui. Reikėjo savaitės išsilaižyti žaizdas, kad

susiimčiau į rankas ir sugebėčiau viena išeiti į gatvę, paskambinti šeimai ar Elei. Elė tuo metu vis dar keliavo rytine pakrante ir nesuprato, kad man kažkas nutiko. Iki jos grįžimo į bendrabutį susiradau naują darbą ir apsimėčiau, kad viskas gerai. Taip ir gyvenu su didžiule gėda ir paslaptimi, kurios negaliu papasakoti net Elei, nes ji imtų kaltinti save, kad paliko mane vieną. Dar kartą pažvelgiau į prabėgančius dangoraižių siluetus ir pasidžiaugiau šia akimirka, Čikagos didybe.

– Štai ir mūsų stotelė. Kelintą valandą baigsis paskaitos? – Elė kaip visuomet nerūpestingai pašė savo raudoną plaukų sruogą ir garsiai kramtė gumą.

– Šiandien penktą. Tuomet važiuosiu į restoraną, turiu vakarinę pamainą. Grįšiu vėlai, gali nelaukti.

– Lu, ryte rimtai sakiau, kad atrodai pavargusi. Man tikrai dėl tavęs neramu. Kai grįžai iš Vegaso, ari kaip jautis, pasiimk atostogų, – draugės žvilgsnis ir mimika veikiau priminė keturmetės mergaitės veidą, kai ko nors prašo mamos.

– Nežiūrėk taip į mane. Juk sakiau, Rodrigas serga, tenka didesnis krūvis.

O, kad tu žinotum, jog darbas – vienintelis vaistas, padedantis užsimiršti.

2018 m. rugsėjo 14 d.

Čikaga

Pagaliau penktadienis. Baigiau pamainą darbe ir jau ėmiau svajoti, kaip ištiesiu kojas lovoje, nes šį savaitgalį nereikės dirbti. Tiesa, reikia parašyti vieną rašto darbą ir, žinoma, paskambinti tėvams, nors vis dar jų vengiau. Pakeliui į namus užsukau į *Walmart* prekybos centrą ir pačiupau kelis pakelius traškučių, saldainių, *Oreo* sausainių, spragėsių, apelsinų sulčių ir, žinoma, šaldytą picą. Parkulniavau į bendrabutį beveik devintą valandą vakaro. Elė šiandien su nauju simpatija – Martinu, vaikinu iš Latvijos, – išvažiavo į džiaz muzikos festivalį, kuris vyko Tūkstantmečio parke, pačiame Čikagos centre. Kad ir kaip myliu šį muzikos stilių, tačiau nuovargis padarė savo. Gal rytoj būsiu labiau pailsėjusi ir pasiklausysiu džiaz, o dabar – krisiu į lovą, įsijungsiu serialo *Jaunasis vilkas* trečiąją sezoną ir atsijungsiu nuo išorinio pasaulio.

Tik... Tak... Tik... Tak... Karštas alsavimas į ausį ir kreipimasis į mane Mari... O Dieve, paleisk mane, gelbėkit, gelbėkit kas nors, prašau... Bandau nustumti, bet kūnas nesijudina iš vietos... Mari... Mari... Gražuole Mari... Šaukiu jam: Aš ne Mari, aš Luka, paleisk mane, prašau, bet garsas neištrūks ta iš burnos. Atsimerkiu, o į mane žvelgia tamsios kaip anglis

akys, jo ilgos, tankios blakstienos kutena man skruostą, dailus smakras, žandikaulis ir aptakių formų graikiško tipo nosis. Akys kraupios, paklaikusios. Nesuprantu, kodėl mane purto, vėl tas skausmas toje vietoje. Apsipyliau ašaromis.

– Luka, kelkis, Luka. Atsibusk, tu sapnuoji, – kaip per miglą girdžiu Elės balsą.

Pramerkiu akis ir bandau prisitaikyti prie kambario apšvietimo. Vis dar, regis, girdžiu laikrodį ir esu tame kambaryje *Cezario rūmų* viešbutyje.

– Ele, po velnių, kaip mane išgąsdinai.

– O kodėl miegi su drabužiais? Ir dar tokiam šiuokšlyne? – aplink mane mėtėsi krūva traškučių ir saldainių pakelių. – Ir kas ta Mari? Vis kartojai jos vardą.

– Tikriausiai užsnūdau žiūrėdama serialą. Nežinau, kas ji, gal serialo veikėja. Kiek dabar valandų? – už lango buvo vis dar tamsu.

– Pusė keturių ryto, o aš nusikalusi kaip šuo. Ir kam apsiaviau šiuos aukštakulnius? – ant grindų numetė purvinus 10 centimetrų kulno batelius.

– Juk sakiau, kad *konversai* – geriausias pasirinkimas einant į parke vykstantį festivalį, – surinkau visą šlamštą nuo lovos ir palindau po antklode.

– Taip, supratau šią pamoką, nemoralizuok, – Elė krito ant lovos tiesiog taip, kaip stovi.

– Ele, kaip pasimatymas? – paklausiau.

– Mmmm? Sakykim, paklojau puikius tarptautinius pamatus, – Elė šypsojosi. Tikriausiai tas vaikinasis paliko gerą įspūdį.

Elė atsijungė per kelias sekundes. Raudonų plaukų kupe-ta apsklidusi aplink veidą, su makiažu – rytoj atsikels tikrai žaviai atrodydama. Lauke jau švito ir blausi šviesa skverbėsi pro bendrabučio langą. Taip ir pragulėjau žiūrėdama į ne-lygią bendrabučio sieną, kol patekėjo saulė. Savęs gailėjimas tiesiogine prasme varė iš proto. Niekaip nesusitvarkiau su savo mintimis apie tą naktį, apie tą žvėrį, kuris mane panie-kino. Keista, bet kažkuri mano esybės dalis norėtų dar kartą pamatyti tą vyrą ir pažvelgti jam į akis, paklausti, kodėl taip pasielgė. Varčiausi nuo šono ant šono ir mėginau prisiminti, kas man nutiko, kad nepamenu pusės vakaro? Šios mintys nedavė ramybės. Nejau tame kokteilyje buvo kokių narkoti-nių medžiagų? Bet kas galėjo jų man pakišti?

Ne, gana gyventi ta siaubinga diena. Gal ši diena bus ge-resnė nei vakar?

Lovoje prasivarčiau iki pusės devynių ryto. Elė miego-jo išsižiojusi, vienos akies makiažas nusitrynęs į pagalvę, lūpos kampu nubėgusi ir sudžiūvusi seilė. Negalėjau susi-laikyti, tad padariau keletą kadry savo telefonu, vėliau ir jos telefonu keletą *selfių* su ja ir savimi. Vieną šmaikštesnių

nuotraukų nustačiau kaip jos telefono viršelio paveikslėlį ir kikendama išėjau į kavinę pusryčių. Oras lauke buvo nuostabus ir tinkamas ilgam pasivaikščiojimui, kažkiek priminė Lietuvos orą vasaros metu. Buvau pasiilgusi tėvynės, tačiau labai džiaugiausi galimybe gyventi ir studijuoti užsienyje. Žinojau, kad tai pagrindinė mano galimybė pasiekti kažko daugiau savo gyvenime nei būčiau pasiekusi gyvendama Lietuvoje. Kiekviena diena kėlė mano pasitikėjimą savimi, todėl žinojau, jaučiau visa esybę, kad man pasiseks, kad būsiu laiminga ir aplinkiniai manimi didžiulis, nepaisant visų gėdingų nutikimų, kurie, tikiuosi, niekada neiškils į dienos šviesą.

Kavinėje, kaip visuomet, nusipirkau blynų su klevų sirupu ir puodelį stiprios kavos. Neskubėdama ir pasigardžiuodama suvalgiau kiekvieną saldaus blyno gabalėlį, godžiai užgerdama kava. Žinoma, amerikietiškos kavos skonis niekada neprilygs sodraus skonio lietuviškai kavai, tačiau reikia džiaugtis tuo, ką turiu, tiesa? Pasėdėjusi gerą valandėlę nusprendžiau aplankyti sergantį Rodrigą ir nuvežti jam karšto sultinio. Už gerų 45 minučių su maišeliu gėrybių stovėjau prie Rodrigo durų ir beldžiau į jas kiek įmanydama. Rodrigas jas atvėrė apsigaubęs pledu ir susitaršiusiais plaukais, akys buvo paraudusios ir ašarotos, atrodė, kad tuojau nualps man po kojomis.

– Drauge, atrodo labai prastai, – tariau. – Turi mane labai mylėti ir branginti, atvežiau šilto vištienos sultinio ir skanių bandelių, – nusišypsojau kilstelėdama pirkinių maišelius.

– Tu nuostabi, – tai tardamas plačiau pravėrė duris ir pakvietė užėti vidun.

Kol Rodrigas skaniai valgė sultinį, sutvarkiau jo namus, nes, nemeluosiu, kambario buvo nesitvarkęs mažiausiai savaitę, o indai virtuvėje nebetilpo į plautuvę. Nors nevertėjo stebėtis Rodrigo viengungiško gyvenimo ypatumais, juk jis – vaikinai. Elė, mergina, apverčia mūsų bendrabučio kambarį penkis kartus labiau nei Rodrigas.

– Lu, aš tau skolingas gyvybę, – pilna burna maisto vos suprantamai kalbėjo kramtydamas. – Normalaus maisto nevalgiau jau gerą porą dienų. Kaip gerai, kad tu tokia supratinga.

– Dar pamiršai paminėti, kad sutvarkiau tavo jovalą. Rodrigai, tavo namuose trūksta tik gyvačių, – nusijuokiau.

– Čika, tikrai, tu tikras angelas. Kaip tik šiandien vakare pas mane atvyks tėvai, – atsiduso. – Jau nuo ryto galvojau, kaip susitvarkyti kambarį, o tai pasirodė misija neįmanoma.

– Kaip ten sakoma apie kalakutą, kuris galvojo, bet pasikui pateko į puodą, nes per ilgai galvojo? – erzinau.

– Labai juokinga, – atsisėdo ant sofos priešais televizorių ir stipriau susisiautė į pledą. – Kaip reikalai darbe? Labai pavargai dirbdama už save ir mane?

– Ne, viskas gerai, – patikinau. – Juk ir tu padėtum man, jei reikėtų, tiesa? – paklausiau žiūrėdama į jį, o jis pledu užsidengė akis, taip parodydamas, kad dėl manęs taip nesiaukotų, nors žinau, kad būtų priešingai. – Be to, labai geri arbatpinigiai, tikrai nesiskundžiu, – nusišypsojau ir sviedžiau pagalvę į Rodrigą.

– Manau, po savaitgalio jau pasirodysiu darbe, o dabar žiūrėkim futbolą, – patapšnojo ranka į sofos pagalvėlę kviesdamas prisėsti šalia.

Pažiūrėjome futbolo varžybas, porą filmų, užsisakėme picą ir laukėme Elės, kuri atsikėlusius nusprendė, kad šį vakarą skirs laiko pabūti su draugais. Pas Rodrigą pavakarojome, kol atvyko jo tėvai, ir su Ele nusprendėme važiuoti į tebesitęsiantį džiaz festivalį Tūkstantmečio parke. Čikagą pasiekėme pasinaudojusios *uberio* paslaugomis, o iki parko nukulniavome pėsčiomis. Kadangi dar turėjome laiko, šimtąjį kartą aplankėme Čikagos pupą, padarėme keletą neblogų kadrijų jos atspindyje. Vėliau Elė kaip mažas vaikas pasitaškė gyvuosiuose fontanuose ir visa šlapia nuskubėjo prie vaisinio šerbeto pardavėjo. Prisivalgiusios ledų nulingavome arčiau scenos ir parkritusios ant žolės iki išnaktų klausėmės gero, šiuolaikiško džiaz.

Skaitykite likusius
396 iš **416** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Praeities nuoskaudų, pykčio, intrigų ir neišsakytų žodžių vandenyne pasiklydę jausmai, nuostabūs Čikagos ir rytinės Amerikos pakrantės vaizdai, lyg cunamio banga kylanti įtampa – neįmanoma atsisipirti šiam romanui...

Luka – kukli ir gera mergaitė, engiama vyresnio brolio ir sesers, kantriai vykdo tėvų reikalavimus. Bet... Netikėtai studentų mainų programa ištraukia ją iš namų rutinos ir nubloškia į Ameriką.

Ištrūkusi iš griežtų priežiūros gniaužtų mergina pradeda lukštenti savo kiautą: užguita lėliukė virsta puošniu drugeliu. Luka pasineria į kitokį gyvenimą – nauji draugai, naujos patirtys – gyvenimas, atrodo, šypsosi, bet vieną vakarą viskas vėl apvirsta aukštyn kojom, kai ji tampa prievartos auka.

Nors naktiniai košmarai drumsčia ramybę, Luka stengiasi atsigauti po patirto siaubo ir gyventi toliau. Merginą aplanko sėkmė: jai pasiūlo atlikti praktiką prestižinėje įmonėje. Tačiau vėl nemalonus netikėtumas – įmonės vadovės sūnus, tituluojamas geidžiamiausiu Čikagos jaunikiu, pasirodo esąs tas pats paslaptingas prievartautojas... Jaunuolių gyvenimai persipina, tačiau ar praeities nusikaltimas, prievarta, pyktis, intrigos ir melas netaps neįveikiama kliūtimi užgimusiems jausmams?

Ar Lukai ir Aidenui lemta būti kartu?

AUDRINGA MEILĖS IR NEAPYKANTOS ISTORIJA

Jeigu jums patiko romanai „Vienos nakties nuotykis“, „Aklas pasimatymas“ ir „Jei sienos prabiltų...“ – jūs privalote perskaityti knygą „Pasakyk taip“.

ISBN 978-609-484-427-0

www.obuolys.lt
Knygos pigiau, idomybės ir šitaikos nemokamai

KITI FORMATAI:

